

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਬਾਲ ਰਾਜ ਤੁਲੀ, ਜੇ.

ਸ਼ਾਮ ਲਾਲ ਸੂਦ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਹੋਰ, — ਜਵਾਬਦੇਹ।

1970 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1660

22 ਫਰਵਰੀ 1971

ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ (1922 ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1965 ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ)— ਨਿਯਮ 56— ਕੇਂਦਰੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਭਾਗ ਬੀ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਮਚਾਰੀ) ਨਿਯਮ (1953)- ਨਿਯਮ 9 — ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਡਾਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ 1931 ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ 1935 ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1950— ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਕੇਲਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀ—ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ—ਭਾਵੇਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 56(ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ 60 ਜਾਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 56(ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ 58 ਸਾਲ ।

, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਸੇਵਕਾਂ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੂੰ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1938 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਜੋ 31 ਮਾਰਚ, 1938 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਨੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲਾਇਨ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਸ਼ੇਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 9(2) ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਜਿਸਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੋਧੇ ਗਏ ਪੋਸਟ-1938 ਪ੍ਰਵੇਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਾਈ ਜਾਂ ਅਸਥਾਈ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਥਾਈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਸਥਾਈ ਸੇਵਾ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ 1938 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੰਤਰੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 1965 ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਗਏ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 56 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ 1938 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਕਾਂ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਬੰਧ 1938 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ

ਦਾਖਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ (a) ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ (c)। ਜੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਭਾਗ ਬੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ), ਨਿਯਮ, 1953 ਦਾ ਨਿਯਮ 9 ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ 1953 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਤੋਂ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਦਲੇ ਗਏ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾ. ਦੀਆਂ ਕੇਂਦਰੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੈਪਸੂ ਡਾਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ 5 ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਫੰਡਾਮੈਂਟਲ ਰੂਲਜ਼ 56(ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ 58 ਸਾਲ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਿ ਫੰਡਾਮੈਂਟਲ ਰੂਲਜ਼ 56(ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ 60 ਸਾਲ। (ਪਰਾ ੭)

ਸ਼ਾਮ ਲਾਲ ਸੂਦ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਆਦਿ (ਤੁਲੀ, ਜੇ.)

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਮੰਦਾਮਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਕ੍ਰੈਡਰ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਮਿਤੀ ਮਈ, 1970 ਦੇ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਅਤੇ 8 ਜੂਨ, 1970 ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੀਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅੰਤਰਿਮ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

(1) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਐਲ.ਘਈ.

(2) ਡੀ. ਦੀਵਾਨ, ਵਧੀਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਹਰਿਆਣਾ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਤੁਲੀ, ਜੇ.—(1) ਇਹ ਫੈਸਲਾ 1970 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 1660, ਸ਼ਾਮ ਲਾਲ ਸੂਦ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਤੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 8 ਆਫ 1971, ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ - ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਤੱਥ ਦੇ ਆਮ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦੇ ਹਨ।

(3) ਸ਼ਾਮ ਲਾਲ ਸੂਦ 1970 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰਬਰ 1660 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, 25 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1931 ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਆਸਤ ਦੇ ਡਾਕ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਅਤੇ 26 ਨਵੰਬਰ, 1935 ਤੋਂ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਏ। 20 ਅਗਸਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋ ਗਏ, 1948, ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦਾ ਗਠਨ ਪਟਿਆਲਾ ਸਮੇਤ ਅੱਠ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਰਲੇਵੇਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਯੋਜਿਤ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀ "ਉਸ ਦੇ ਡਾਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

Sham Lai Sood v. Union of India, etc. (Tuli, J.)

ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਡਾਕ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਦੇ ਡਾਕ ਵਿਭਾਗ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। , ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਥਾਈ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੌਤਿਆਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਕੇਲਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਪੂਰਵ-ਅਵਸ਼ੋਸ਼ਣ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣੇ ਗਏ ਵਿਕਲਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, - ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ / , ਵਿੱਚ ਸੰਚਾਰ ਮੰਤਰਾਲਾ ਨੰਬਰ F. 5(14)- E/IIV51, ਮਿਤੀ 1 ਜੂਨ, 1951। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੌਤਿਆਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਕਲਪ ਦਿੱਤਾ। ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤਾਂ। ਉੱਥੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 10 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ "1938 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਾਖਲਿਆਂ ਲਈ" ਸ਼ਬਦ ਜੂਨ ਦੇ ਮੂਲ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਪੰਨਾ 5 ਦੇ ਦੂਜੇ ਉਪ-ਪੈਰਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। 13, 1951. ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਵਿਕਲਪ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਸਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। 58 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ, ਜੋ ਕਿ 1938 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਾਖਲਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 56 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ 60 ਸਾਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ 1938 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਦਾਖਲਾ ਹੈ।

(4) ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਈ ਸ਼ਰਮਾ, 1971 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 8 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, 8 ਮਾਰਚ, 1934 ਨੂੰ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਡਾਕ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਗਠਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਮ ਲਾਈ ਸੂਦ ਵਰਗੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਅਤੇ ਭੌਤਿਆਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਕੇਲਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਕਲਪ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਉਹ 1938 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਦਾਖਲਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, - ਪਹਿਲਾਂ, 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 56 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਹੈ।

(5) ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 56 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਅਧੀਨ 60 ਸਾਲ ਹੈ ਜਾਂ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ 58 ਸਾਲ ਹੈ।

(a) ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ. ਉਹ ਨਿਯਮ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ, 1965 ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਹੇਠਾਂ ਪੜ੍ਹੋ: -

“FR 56(a) .—ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਹੋਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੰਤਰੀ ਸੇਵਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਗੋ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਉਹ ਮਿਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਜਨਤਕ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ

ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਸਨੂੰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(b) (i) ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਸੇਵਕ ਜੋ ਉਪ ਧਾਰਾ (ii) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨੂੰ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਉਮਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ।

(11) ਸਹਾਇਕ ਸੇਵਕ—

- (1) ਜੋ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1938 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ
- (2) ਜਿਸ ਨੇ, 31 ਮਾਰਚ, 1938 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਪੋਸਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੱਕਦਾਰ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ,

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਉਮਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਜਨਤਕ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(5) ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1938 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਾਂ 31 ਮਾਰਚ, 1938 ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜੇ ਉਹ ਉਮਰ ਤੱਕ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। 60 ਸਾਲ ਦੇ. ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ 1965 ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

“FR 56(a) ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਸ ਦਿਨ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ 58 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

Sham Lai Sood v. Union of India, etc. (Tuli, J.)

- (b) ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ.
- (c) ਇੱਕ ਮੰਤਰੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ 31 ਮਾਰਚ, 1938 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਸੀ-
- (i) ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਪੋਸਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੱਕਦਾਰ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਧਿਕਾਰ, ਜਾਂ
- (ii) ਨਿਯਮ 14 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਅਸਲ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਅਹੁਦਾ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਉਸੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ।

ਨੋਟ। —ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, "ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ" ਸਮੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰੋ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

(6) ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਮੰਤਰੀ ਸੇਵਕ, ਜੋ ਕਿ 31 ਮਾਰਚ, 1938 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੋਵਰਨਮੈਂਟ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 60 ਵੀਰਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। 31 ਮਾਰਚ, 1938 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਮੰਤਰੀ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ 58 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਸੀ।

(7) ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ "ਸੈਂਟਰਲ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਭਾਗ ਬੀ ਸਟੇਟਸ ਟਰਾਂਸਫਰਡ ਇੰਪਲਾਈਜ਼) ਨਿਯਮ, 1953" ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟਸ ਯੂਨੀਅਨ ਤੋਂ ਬਦਲੇ ਗਏ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।, 1950. ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ 9(4) ਹੈ, ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"ਮੰਤਰੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਫੰਡ ਮਾਨਸਿਕ ਨਿਯਮ 56(b) (ii) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ।"

ਇਹ ਨਿਯਮ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 56(ਬੀ) (ii) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1953 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1938 ਨੂੰ

ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਜੋ 31 ਮਾਰਚ, 1938 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਪੋਸਟ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 9(2) ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਜਿਸਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ - 1938 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਾਖਲਿਆਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਥਾਈ ਜਾਂ ਅਸਥਾਈ। ਸਮਾਵੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਥਾਈ ਅਤੇ ਅਸਥਾਈ ਸੇਵਾ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ 1938 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਬਾਦਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੰਤਰੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 1965 ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਗਏ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 56 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ 1938 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਕਾਂ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪੋਸਟ-1938 ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ (ਏ) ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਭਾਗ ਬੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ), ਨਿਯਮ, 1953 ਦਾ ਨਿਯਮ 9 ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ 1953 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਦਲੇ ਗਏ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ 1950 ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ।

ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਮੁੜ-ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਈ ਟੈਂਡਨ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ 'ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ' ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ-

" ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਜਾਂ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇੱਕ ਰੁਤਬਾ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਹੁਣ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕਤਰਫਾ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।"

13 ਜੂਨ, 1951 ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾ 5, ਹੇਠਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ: -

Sham Lai Sood v. Union of India, etc. (Tuli, J.)

"(5) ਫੈਡਰਲ - ਵਿੱਤੀ ਏਕੀਕਰਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਥਾਈ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤਿਆਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਜਾਂ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਬਸੌਰਪਸ਼ਨ ਸਕੇਲਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਹਾਲਾਤ. ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਸਾਬਕਾ ਨੂੰ ਚੁਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਵਾਲੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਅਵਸ਼ੋਸ਼ਣ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਵਿਕਲਪ, ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ 31 ਮਾਰਚ, 1952 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਲਪ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਜਾਂ ਵਿਕਲਪ ਦੀ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਭਿਆਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਈ ਵਿਕਲਪ ਦੀ ਅਭਿਆਸ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, 'ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤਿਆਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਕੇਲ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤਾਂ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤਿਆਂ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਕੇਲਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜੋ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ-1931 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਦਫਤਰ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਨੰਬਰ F. 3(1)-Est(Spl)/47, ਮਿਤੀ 17th ਅਪ੍ਰੈਲ, 1951 ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਿਯਮ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।

(1) AIB 1967 SC 1889.

ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪਿਛਲੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ।

(8) ਟਪਟੀਸ਼ਨਰਜ਼ ਨੇ ਇਸ ਐਪ ਆਈ ਆਰਗ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉਹ ਸਨ ਜੋ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ 1931 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਾਖਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸਨ। 10 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ, ਪੈਰਾ 5 ਦੇ ਦੂਜੇ ਉਪ-ਪੈਰਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ '1938 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਾਖਲਿਆਂ ਲਈ' ਸ਼ਬਦ ਜੋੜੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਸਿਰਫ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਕਮਿਊਨੀਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ 1931 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਮਾਮਲਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਰੁਕਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 1965 ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਗਏ ਫੰਡਾ ਮਾਨਸਿਕ ਨਿਯਮ 56 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੇਂਦਰੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਭਾਗ) ਦੇ ਨਿਯਮ 9(4) ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੀ ਸਟੇਟਸ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ) ਨਿਯਮ, 1953, ਜੋ ਕਿ 31 ਮਾਰਚ, 1938 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗੋਵਰਨਮੈਂਟ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪੈਪਸੂ ਤੋਂ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੰਤਰੀ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 56 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਨਹੀਂ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਪੋਸਟਮਾਸਟਰ-ਜਨਰਲ, ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਰਕਲ, ਹਾਈਡਰਾਬਾਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੁਹੰਮਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਬਦੁਲ ਹਾਮਿਦ ਖਾਨ, (2)। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਿੱਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹਿਮਾਚਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ, ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (3) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 56 (ਸੀ) ਇੱਕ ਮੰਤਰੀ ਸਰਕਾਰ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨੌਕਰ ਜੋ 31 ਮਾਰਚ, 1938 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ, ਬਨਾਮ ਜਗਨ ਨਾਥ (4) ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਮੌਲਿਕ ਨਿਯਮ 56 (ਸੀ) ਦੇ ਨੋਟ ਵਿੱਚ "ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ। ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਲਈ ਰਕਮ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ

(2) 4 ਦਸੰਬਰ, 1970 ਨੂੰ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ 1969 ਦੀ ਰਿੱਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 316 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

(3) 1969 ਐਸਐਲਆਰ 551।

(4) 1969 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ 1969 ਦੇ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 15 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਵੱਖ ਕਰਨ ਯੋਗ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਗਨ ਨਾਥ ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਆਸਤ ਦਾ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਉਸ ਰਾਜ ਦਾ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨਾਲ ਰਲੇਵੇਂ 'ਤੇ, ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਸਮੇਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ ਕਿ ਕੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਪਿਆ ਸੀ? ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 56 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਧੀਨ 58 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ, ਜਾਂ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ। ਉਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ

Sham Lai Sood v. Union of India, etc. (Tuli, J.)

ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੂਰਵ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰਾਂਤਕ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਸੇਵਾ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਸਿੱਟੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਪਰ ਕੇਂਦਰੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਭਾਗ ਬੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।) ਨਿਯਮ, 1953, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ 1950 ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਉਹ 1 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬਣ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਭਾਗ ਬੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ) ਨਿਯਮ, 1953, ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ 1938 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ 1938 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਾਖਲਿਆਂ ਵਜੋਂ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਐਫ '1 ਦੇ ਮੂਲ ਨਿਯਮ 56 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਨੋਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਬਕਾ 'ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ' ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ , ਨਾ ਤਾਂ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਮਹੱਤਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਿੱਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ। ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ (ਸੁਪਰਾ) ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੇਂਦਰੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਭਾਗ ਬੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ) ਨਿਯਮ, 1953 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਸਮਝੌਤਾ।

(9) ਸੀਆਈਐਨ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰ. 8 ਸੇਫ 1971 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ; ਪ੍ਰਤੀ ਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ:-

“ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਈ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਅ ਰਹੇ ਸਨ

ਦਿੱਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸ਼ਿਮਲਾ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰਿਆਸਤਾਂ ਨੂੰ 60 ਸਾਲ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

- (1) ਸ਼੍ਰੀ ਨੰਦ ਲਾਈ ਸ਼ਰਮਾ, ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਲੇਖਾਕਾਰ ਜਨਰਲ ਦਫਤਰ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ;
- (2) ਸ਼੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਸਹਾਏ ਦੂਬੇ, ਸਹਾਇਕ, ਲੇਖਾਕਾਰ ਜਨਰਲ ਦਫਤਰ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ।

(3) ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਮੂਰਤੀ ਸ਼ਰਮਾ ਸਹਾਇਕ, ਖਜ਼ਾਨਾ ਦਫਤਰ, ਸ਼ਿਮਲਾ।

(10) ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਨੂੰ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬਣੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵੰਡ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ। ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਵਿਤਕਰੇ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਲਈ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਰਿਆਇਤ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਆਰਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰਿਆਇਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ, ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਤਿੰਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ 58 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ 58 ਸਾਲ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦਿੱਲੀ ਹਾਈ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ। ਪੂਰੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦਿੱਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਜਾਂ ਆਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਨਕਲ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਹ ਵਾਧੂ ਤੱਥ ਕੀ ਹੈ?

(11) ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ. +ਇਥੋ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ-ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Sham Lai Sood v. Union of India, etc. (Tuli, J.)

ਡੋਲਮਿਨ